

Но всичко минава, дори и полярната зима. Слънцето започна всъщност всеки ден да се показва над хоризонта. Всеки ден то се издигаше по-високо и гръеще все по-топло. Снѣгътъ започна да се топи. На стотина крачки отъ ледената хижа на мечката, тамъ гдето равнината изглеждаше като да е твърда земя, излѣзе, че е море, пълно съ ледени кжсове, китове, моржове и тюлени. Воднитѣ птици съ крѣсѣщи летѣха надъ ледоветѣ. Въздухътъ се напълни съ живитѣ трѣпки на пролѣтѣта.

Тѣзи трѣпки достигнаха и до леденото жилище на мечката, на което покривътъ презъ последнитѣ дни стана доста тънъкъ. На мечето му се стори, че се е наспало, но продължаваше да расте. То поиска да се попротегне, за да узнае, защо му сж дебелитѣ, яки крачка. Майка му сжщо се пробуди. Тя бѣше толкова гладна, че не можеше вече да спи. Освенъ това, въ пещерата стана доста топло. Бѣлитѣ мечки не обичатъ топлината.

Случи се, че въ това време по брѣга минаваше стадо моржове, — два стари мъжки моржа и четири женски съ дебели, лѣснати морженца. Тѣ се влачеха, като пѣхтѣха и грухтѣха. Моржоветѣ не се чувствуватъ добре на земята и почти не умѣятъ да ходятъ. Тѣ трѣбваше да изминатъ тѣсното пространство, което отдѣляше едно заливче отъ друго. Ако не бѣше по-трѣбно, тѣ не биха правили това трудно за тѣхъ пѣтешествие. Може би плуващиятъ ледъ, който бѣ изпълнилъ тѣхното заливче, ги изгони отъ тамъ. Горкитѣ моржове трѣбваше да се тѣтрятъ по земята близу половинъ километъръ, и тѣ плуваха много неохотно, пѣхтѣха и рѣмжеха. Така тѣ достигнаха до пукнатината на скалата, кждето въ това време се бѣше събудила бѣлата мечка съ нейното косматото дете.

Най-напредъ вървѣха двата стари моржа, като издигаха своитѣ голѣми мустакати муцуни съ голѣми